

Тая ми је вѣрна посестрима,
Тая знаѣтъ билки чемерлики,
Ке ми оздрайтъ мое бѣло сѣрце!“
И говоритъ ’убаа девойка;
„А егиди незнаенъ деліа
И да викнамъ мене не познаатъ,
Не познаатъ мене по гласо’и;
Само викни тебе ке познайтъ.“
Само викна Секула Детенце:
„Айде, айде Ерино Самовило,
Айде, айде моя посестримо!
От’ си паднаѣтъ на мой войни копје,
Тѣ сѣ удриѣтъ въ мое бѣло сѣрце;
Донеси ми билки чемерлики!“
Уще збор—отъ не ми го дорече,
Вчасъ ми дойде Ерина Самовила,
Му донесе билки чемерлики,
И назоли нему бѣло сѣрце.
Вчасъ ми стана на нога юначка,
Си сѣ качи на коня бѣрзего,
И си качи ’уба’а не’еста,
Си отиде тога дури дома,
Тѣ си поиде на свой вити порти,
Не чекаше майка да извикниѣтъ,
Преку беденъ со копя прескочи;
Во дворо’и не’еста ѣ сметна.
Тогѣ викаѣтъ на своя—та майка:
„Слезѣ, слезѣ моя мила майко!
Слез’ да видишъ чудо и големо!
Си донесоѣтъ ’уба’а не’еста,
Теб’ одмена, а менѣ постеля.“

61.

Стояниъ.

Отъ Панагюрище.

Маре Стоене, Стоене,
Стоене единъ у майка!

Стояну госте додоха
Деветъ сестрици кралици,